

Inleiding

Het was een gure woensdagochtend begin november en de stormachtige wind sloeg de regen tegen de ramen van de slaapkamer.

Andre ontwaakte uit een diepe slaap.

Hij had een late dienst gedraaid op tramlijn 12 en was pas om 01.30 uur thuisgekomen.

Na vier diensten op een rij heeft hij vandaag een dag vrij.

Daarna heeft hij weer drie diensten.

Sinds mei is hij geplaatst op lijn 4, die een combi vormt met lijn 12.

Zo heeft hij beurtelings dienst: eerst op lijn 4 en dan op lijn 12.

Bij zogenaamde 'ter-beschikking-diensten' wordt hij ook wel op lijn 3, 14 of 26 geplaatst. Dit zijn ook zogenaamde 'Lekstraatlijnen', die als thuisbasis remise Lekstraat hebben.

Lijn 26 is een uitzondering. Hier worden de trams in de tijdelijke IJburgstalling bij de Zuiderzeeweg geplaatst in de open lucht.

Voor hem is het een verbetering: met lijn 4 begint en met lijn 12 eindigt hij dicht bij huis.

Vaak rijdt hij op een late dienst mee tot in remise Lekstraat, zo ook gisteravond.

Hij vindt het heerlijk om in de nacht tussen de geparkeerde trams door te lopen: het geruis en gezoem zorgen voor een sfeer als van een ruimteschip.

Wanneer hij naar de uitgang loopt, ziet hij de trams van het Trammuseum.

De blauwe, grijze en gele trams waren de trams van zijn jeugd. Hij had altijd van de tram gehouden en het was de vervulling van een jongensdroom dat hij tegenwoordig zelf op de tram werkte.

Nu hij langzaam wakker wordt, beseft hij dat er gisteravond iets was gebeurd.

Geen zwartrijder die amok maakt, ook geen 'verwarde persoon' die de boel op stelten zet.

Ineens weet hij het weer.

Op zijn eerste rit reden ze 16.45 uur vanaf het Centraal Station op de Nieuwezijds Voorburgwal vlak voor halte Dam, toen hij bij Italiaans restaurant Ponte Vecchio iemand naar buiten zag komen.

Hij kon zijn ogen niet geloven: dit was zijn oude vriend Roderick van Buuren alias Boyke.

Er was echter een probleem, want Boyke was al tien jaar geleden verdwenen en zou dood zijn.

Ondanks dat het al lang geleden was dat ze elkaar gezien hadden en het feit dat het bijna donker was, wist hij het zeker: dit was Boyke.

Vrij recentelijk was er iemand tot zeventien jaar gevangenisstraf veroordeeld.

Die zou Boyke hebben vermoord en hem vervolgens in een vat zoutzuur laten oplossen.

Er waren vanaf het begin grote vraagtekens over deze verklaring van de dader.

Later trok hij het verhaal, dat hij aan een undercover-rechercheur opgebiecht had, in.

Hij had stoer gedaan om mee te mogen doen met de 'grote jongens'.

Als je Boyke kende, die een van de allergrootste co-kebazen was, was het merkwaardig om tegen een

vreemde op te scheppen over een moord op Boyke om erbij te horen.

Het was niet erg aannemelijk dat hij Boyke gekend had, omdat hij slechts een heel klein dealertje was.

Voor het gerechtshof had hij gepleit dat hij alleen maar zijdelings iets te maken had gehad met Boyke, en hij zich groter voordeed dan hij was om een plekje in een drugsorganisatie te krijgen.

Het hof ging hier niet in mee en veroordeelde hem tot zeventien jaar gevangenisstraf.

Niet veel later werd Andre gebeld door John van Diepen van NOS Nieuwsuur.

Hij vroeg Andre wat hij van het vonnis vond en of hij erin geloofde dat Boyke nog leefde.

Andre had het vonnis ook in twijfel getrokken: het lag er te dik bovenop, vond hij.

Hij betwijfelde wel dat Boyke nog in leven zou zijn.

Dat was drie maanden geleden.

Het intrigeerde hem hoe deze journalist tien jaar na dato op het idee kwam dat Boyke nog in leven zou zijn.

Was het toeval of zat er meer achter?

Andre stond op en ging zich wassen en aankleden. Daarna maakte hij zijn traditionele muesli klaar en ging eerst twintig minuten mediteren. Hij zocht op YouTube naar passende gregoriaanse muziek hierbij.

Terwijl hij rustig ging zitten en zijn ogen sloot, kwam langzaamaan de diepe kalmte over hem.

Zoals zo vaak gingen zijn gedachten naar het verleden.

Hij zag weer voor zich hoe hij in contact kwam met Boyke.

Dat was in café De Kruidberg geweest.

Een Surinaams café waar veel criminelen kwamen.